

V Å S S E L T J Ä R N

En liten samvetsfråga, hur många sockenbor har sett de skönhetsvärden som finns inpå knutarna, hur många Holsåkersbor av vår tid har sett Våsseltjärn som en juninatt för jämt 20 år sedan för mej framstod som vildmarkens öga?

Långt in i skogarnas trollbundna vrå
blänker ett vildmarkens öga,
skyddat av stammar som vakande stå
speglade skyn i det höga
jag minns när jag såg den en försommarnatt
när drömmen som nu liksom skänkte,
visionen av trollkungens silverne skatt
när stjärnhimlens spegelbild blänkte.
Väl drömde du då och drömmer väl än
din dröm om de tider som svunnit,
om sekler som aldrig kan komma igen
om sånger som storfuran sjungit,
och säg mig väl något du kommer ihåg
som du drömt i din tusenårsdvala,
när som kvällsolens purpur har strötts i din våg
och du hört själva tystnaden tala.
Vad har du väl hört utav furornas sus
när vinden har smekt deras hjässa,
vad sade dig stjärnornas tindrande ljus,
vad tror du om tider som dessa?
Hur var det i sekternas gryning oh säg
när du speglade månskärans glitter,
var det då någon människa som hade sin väg
på den plats där i drömmar jag sitter?
Jag spørjer, jag ber, men jag får inget svar
av ditt nattsvarta blänkande vatten,
din hemlighet har du i säkert förvar
liksom trollkungen silverne skatten,
och så många släktled skall undrande gå
under susande furorna höga
och se hur en dalande kvällsol skall så
sitt purpur i vildmarkens öga.

Olle Munther

BARNDOMENS SANDVIKEN

När höstens kalla vindar strör guld från aspar gula
nog längtar man, nog drömmer man om år som gått en
smula i minnet kan man leka, tillbaka kan man tänka
och åter kan en nutid mej barndomsminnen skänka
man blir så pytteligen, man håller mor i handen
och barfota man traskar mellan grytorna på stranden
än vill jag trots att åren gått, få tid att sammanlänka
min moders byk, mitt sagoslott, min tysta lek i sanden.
Jag levde i en annan värld där sagans under händer
och minnet av ens barndomshärd till glömskan

återvänder en pojkes
lek i strandens sand skall suddas
ut och glömmas så här i vävens sista rand, den bittra
kalken tömmas
nu skall ett data döda allt vi lyckats själsligt spara
klimatet isigt, hårdt och kallt och gles min fäbodskara
ens tid har flytt, alla är förbrytt och ingenting får
drömmas
jag lidit skeppsbrott i min hytt, men så skall kanske vara.
Olle Munther

ÄLGPASS

När jag kom hit låg mörkret tätt
jag kunde knappast ana
min myrlaggs släta rimfrostplätt
i ottans drömnirvara,
här var så tyst, ett enda ljud
mej skulle väckt ur drömmen,
här härskade en annan Gud
och vänd var levnadsströmmen.
Visst dväljs jag i en bättre värld
i dessa morgontimmar,
långt innan solens värmehärd
i öster åter glimmar,
jag ids att tänka vitt och brett
på forna älgjaktsmöten
och vilken glädje de berett
just mej i fäbodlöten.
Nu lättar över märka snår
en höstdags morgondimma
och över myren där jag står
små solstänk börjar glimma,
nu droppar nattens frusna dagg
på grenens spindelvävar
och över pudrad getporsragg
små älvor åter svävar.
Olle Munther